

Voorwoord

40^e jaargang november nr. 446

Beste Heinkelaars

Ik zit net te bedenken wat er zoal dit jaar is gebeurd. Op persoonlijk vlak niet zo heel veel. Met de Heinkel wel een en ander. Eerst een doorgeslagen koppakking, enkele maanden later op de eerste officiële rit van ons cluppie versleten contactpuntjes, maar nu is hij weer gezond en loopt als een zonnetje.

Erger is het gesteld met het land door het bezoek van corona. Wat is het saai nu alles stil staat of bijna stilstaat en wat staat ons nog te wachten? Niemand weet het. Staat ons nu een totale lock down te wachten? Gaat de jaarvergadering door? Gaat de nieuwjaarsreceptie door? Kunnen we volgend jaar nog ritten rijden?

Allemaal onbeantwoorde vragen of niet te beantwoorden vragen. Er is alweer aanwas in de vorm van, op dit moment 5 nieuwe leden. Ik heb al twee reacties binnen en hoop op meer. Velen van jullie zullen nu wel tijd hebben om onderhoud te plegen. Doe dat ook vooral, zodat we komend seizoen weer volop kunnen rijden als dat weer mag.

Ik wens iedereen gezondheid toe en geen aanval van Covid-19. Keep on rolling. Hopelijk tot ziens bij de nieuwjaarsreceptie of de jaarvergadering.

Met vriendelijke Heinkelgroeten,

Albert.

Inhoudsopgave Heinkeltje nr. 446 november 2020

Voorwoord	blz. 3
De derde zaterdagsrit, vanuit De Hoef	blz. 5
In de voetsporen van...	blz. 10
HeinkelHandel	blz. 14
Afheinkelen 2020	blz. 15
Sigi's tijd bij Heinkel (deel 1)	blz. 18
Dat vind ik nou leuk!	blz. 23
Rijd vandaag achter Richard en Sara aan!	blz. 24

Sluitingsdatum kopij is **2 december 2020**

redactie@heinkelklubdekwakel.nl / Seipgensstraat 50, 6164 HR Geleen

De derde zaterdagsrit, vanuit De Hoef.

Arie flikt 't 'm weer! En wel op 26 september.

Oei, oei, oei. Daar ging het bijna mis. Arie's achtste rit stond NIET vermeld in 't Heinkeltje. En toen..? Via een als de sodemieter verspreide mail en een bericht op Facebook kwam er een voor hedendaagse toestanden nog redelijk aantal ritriders naar pannenkoekenrestaurant 'De Strooppot' in De Hoef. Uit ervaring weet men dat Arie werk maakt van zijn zaterdagsritten. De route kent hij als zijn broekzak en al doen we dit al meerdere jaren vanuit de zelfde locatie, telkens weer is het verbazingwekkend hoe groot de variatie is, van het, voor de toeristisch ingestelde Heinkelscooter, prachtig gekozen wegennet waar Arie ons los laat.

Zaterdagochtend op tijd vertrokken. Onder onze beide Heinkels zitten nieuwe banden gemonteerd. De eendelige velgen van de A2 laten montage van tubeless banden toe, na modificatie van het ventiel. Op advies van de leverancier zijn de nieuwe banden op 3 bar druk gezet. Eigenlijk vind ik banden wisselen een ellendige klus. Op een of andere manier gebeurt er dan altijd wel wat pijnlijks met mijn vingers. Nu was dat bij het doorhalen van een haaks ventiel. Mijn vingers zaten klem tussen velg en band. Auw! Het is weer eens raak. Dan zijn tweedelige velgen een stuk vriendelijker in de omgang. Toch is het goed eens in de zoveel tijd een remtrommel er af te halen en de kilometertelleraandrijving te vertroetelen met vet.

Bij het wegrijden van huis is er net een stortbui gevallen. De eerste kilometers met de nieuwe banden op kleddernat wegdek wordt als op eieren gereden. Meteen valt op dat het zwaar stuurt, ondanks de hoge bandenspanning. Tevens voelt het voorwiel niet goed aan, alsof

er ietsje hoogteslag in zit. Carole wordt bij huis opgehaald. Met mijn gedachten nog in de bandenwisselstand, valt mij op dat haar banden zo slap zijn als wat. Dus eerst naar een tankstation om bij te pompen. Die halve euro is goed besteed.

Betrekkelijk vlot verloopt het ritje naar De Hoef. Het zwaardere stuurgedrag went snel en het vertrouwen in grip neemt toe. Op de locatie aangekomen de benzinekraan gesloten, je weet 't maar nooit, zie ik dat het luchtfilter los hangt. Het M5 moertje is verdwenen. Eens buurten bij Evert. Die heeft altijd een oplossing. Een beetje zoals de tas van een oma. Zij heeft voor bijna elke situatie een redmiddel bij zich. Dit keer niet. Gerard Vingerhoed heeft meegeluisterd, wijst naar boven naar een vliegtuig en zegt "eraf halen, want die gaan allemaal zonder luchtfilter". Ineens schiet me te binnen dat in mijn portemonnee wat boutjes en moertjes zitten. Een M5 van RVS gaat mijn dag redden. Al heeft deze zaterdagrit de luxe van een klubambulance (waarvoor dank aan Saskia) achter de stoet aan, zou er toch niet graag opgehesen worden want dat betekent 'stukkie schrijven'.

Man, man. Wat ziet het weer er goed uit. Weinig wind waait om ons heen. Had gerekend op redelijk veel regen vandaag, dus bijna winters gekleed. Voorlopig ziet het er prima uit. Een aantal leden heeft het zonnige terras ingenomen. Plek zat naast die paar fietsers die er zitten. Jawel, eind september is het overdag behaaglijk buiten zitten. Diverse meerrijders arriveren terwijl wij zitten te discussiëren over de nabije toekomst.. Komt de ene Joop die zo goed als altijd komt een keer niet, komt er een andere Joop voor in de plaats. Die Bollenstreekse Joop komt niet alleen, hij brengt servicestation Ben mee.

Om twaalf uur fluit Arie op zijn fluit. Als begin gaan we een rondje om een stuk van het water De Kromme Mijdrecht heen. Niet dat mijn gevoel dat zegt, maar na korte tijd kunnen we De Strooppot aan de overkant van het water zien. Op dit deel van de route komen we langs een tot schitterend verbouwd huis dat voorheen een molenstomp was. De man in de in aanleg zijn de tuin zwaait opgewekt naar ons. Met een scherpe U- bocht loopt de weg om dit huis heen, anders zou men dwars door de tuin ploegen. Hup, de brug over, dan vanaf de start gezien de andere kant op langs het water. Heerlijk slingerdeslang stuurwerk, ondertussen kijkend naar bezienswaardigheden langs de weg, een klotsende boot in het water en een beetje naar de andere deelnemers. We gaan de provincie Utrecht in. Ton v.d. Vall, Carole, familie v.d. Heden in hun Isetta, De Vingerhoedjes met Pia's Aanhang Vehikel achter Suus haar A1 aan. Renze in zijn goede doen, dus vandaag mèt klompen aan. Ben en Joop. Evert,.... Willem en Martine in de rode koepel. Iemand vergeten? Zo alles bij elkaar een gezellig stel. Allemaal achter Arie aan, zonodig opgeduwd door Jaap. Het rijden gaat lekker, veelal langs water. In de verte een snelweg, wij rijden tussen weilanden in. Op dit punt is mijn enige herkenning het Fletcher torenhotel bij Amsterdam. Mooie groene grasvelden, overal. Kijkend naar deftige dijkhuizen. Landelijke sferen trekken aan ons voorbij. Een heel mooie gemeente, dat Abcoude. Het ziet er zo historisch en roemrijk uit. Een moment staan we stil voor hotel De Witte Dame. De micro-BMW van Simon en Hetty heeft een beetje pech. Met geleased ijzerdraad uit de wonderkoffer van Evert wordt het uitlaatprobleem opgelost en kan de rit verder. Nou Saskia, zo blijft de ambulance leeg. Geeft niet, Truus geniet tijdens het meerijden in de auto, zodat ze niet voor niks op vier wielen mee zijn.

Ergens op een rotonde is het mijn beurt de weg te wijzen. Verhip! Na het zien van iets groens aan een jas van één van de deelnemers voeg ik in bij het verkeer. Meteen realiseer ik me vroegtijdig te zijn weggereden. Dat was de sluitrijder helemaal niet!! Gauw omdraaien en terug. Ondertussen Jaap tegenkomen die gebaart wederom om te keren. Het rijden is fijn, toch komt de behoefte aan en pauze(tje). Arie weet van geen ophouden, zo lijkt het een lange tijd en dan..... uit het niks een koffiestop. Althans, voor wie het heeft kunnen verstaan. De helft strijkt neer op het terras, de andere helft blijft in het ongewisse bij de voertuigen. De gemeente waar wij pauzeren is Nederhorst den Berg. Hier komen Paul Lodewijkx en zijn winnende Jamathi racer vandaan, ze veroverden als compleet Nederlands duo de 50cc TT van Assen in 1968. Ook is hier de geboorteplaats van het prototype Berini bromfiets. Deze dag aardig wat geleerd van de wat oudere jongeren, wat topografie aangaat als geschiedenis in de vorm van algemene kennis. Mijn algemene kennis mag altijd ruim aangevuld worden. Terug naar de koffie. Stukje appeltaart erbij? Ja, lekker. Om mij heen worden stukken taart geserveerd ter grootte van een rijnaak. De smaak is goed genoeg doch het stuk is voor een enkeling te groot om volledig weg te kauwen. De prijs is evenredig met de afmeting. Goed opletten bij het afrekenen. Er is hier in het verleden al eens wat misgegaan bij de optelling.

Vol verlangen naar meer moois starten we de scooters opnieuw. De zonneschijn vergezeld ons als de beste. Prachtig, prachtig. Wat een oogstrelende dingen hebben we vandaag gezien. Fijne, rustige tweebaanswegen afgereden en lekker kunnen rondkijken. Die stadjes en dorpen langs de Vecht zijn een lust voor het oog. Met deze relatief kleine groep rijdt het lekker vlot door en net over vieren zijn we terug bij De Strooppot.

Onder de zonneschermen op het zijterras en met de terrasverwarming aan, strijken we allemaal neer op de stoelen om na te genieten. Beide Bollenstrekters doen een biertje en gaan huiswaarts. De meesten van de groep blijven eten. En dan komt de vraag, waar alleen Arie een zinnig antwoord op weet. Waar komt al die variatie vandaan, terwijl er maar enkele wegen van – en naar De Hoef gaan? Ach.....Magische Arie, hoe die het doet, doet ie het, maar het is hem opnieuw gelukt.

Heinkelgroeten van Kees Colijn

In de voetsporen van....

Het begin:

Op vijftienjarige leeftijd, en misschien nog wel eerder, kwam ik al bij Heinkelklub "de Kwakel" met mijn vader en broer. Ik reed mee met Cees de Boer in zijn zijspan (links!) en vermaakte me prima met de disco en alle andere jongeren op de BBQ rit. Ik was echter nooit zo gepassioneerd als mijn vader en broer en ging daarom steeds minder mee.

Ik keek wel veel over de schouder van Pa als hij weer eens aan een Heinkel sleutelde thuis en heb toch redelijk wat technische zaken opgepikt. Die techniek vond ik wel erg leuk. Heel af en toe bracht ik zijn scooter naar de garage toen ik wat ouder was en vond het rijden wel leuk maar zag nog niet meteen de noodzaak om een motorrijbewijs te halen.

Pa heeft me wel eens gevraagd of ik niet ook een scooter wilde rijden maar ik had toen, ik was denk ik 25/26, geen interesse.

De aanleiding:

Vier jaar geleden is pa helaas overleden en vroeg Ton, mijn broer, wat we met de scooter van pa zouden doen. Ik had er nog niet zo over nagedacht maar realiseerde me dat verkopen absoluut geen optie voor me was. Hier begon het idee om nu toch maar eens dat motorrijbewijs te halen!

In januari vierde in mijn 50e verjaardag en een neef gaf mij als cadeau een proefles voor motorrijles. Binnen een week had ik deze gepland was meteen enthousiast en boekte een lespakket. Helaas door wat

vertraging door de Corona heb ik toch na 20 uur les de drie examens in één keer gehaald waarvan de laatste in september.

Mijn schoonzus, Wendy, werd voor m'n examen al erg enthousiast en riep: "nou dan kan je mooi de laatste rit van het seizoen meerijden" en zogezegd zo gedaan!

3 oktober 2020

Ik zou met Ton een stukje proefrijden op zijn A1 zodat ik het schakelen een beetje kon oefenen. Nou dat ging op de eerst 100m niet van harte.... Ik moest er echt aan wennen om met gevoel te schakelen en de carburateur stond ook niet lekker afgesteld waardoor de motor niet stationair bleef draaien. Gelukkig niks wat niet te verhelpen was dus heeft Ton een klein beetje gesteld aan de schakeling en de carburateur weer netjes afgesteld zodat de motor perfect stationair liep. Daarna nog een rondje gereden en het ging redelijk vlotjes dus ik was klaar voor het grote werk!

4 oktober 2020

Om 10:30 was ik bij Ton en kwam het met bakken uit de hemel. Ik was gelukkig voorbereid met goede kleding maar rijden in de regen is geen hobby. Na een kop koffie zijn Ton, neef Mark en ik richting de garage gegaan om de scooters te halen en waren we om 11:30 toch droog bij Poldersport.

Ik werd meteen voorgesteld aan een aantal mensen maar zag ook heel wat oude bekenden! Erg leuk! Ome Rinus van Zaal kwam ons ook nog uitzwaaien en we vertrokken om 12u van het terrein. M'n eerste rit kon beginnen!

Mchtig mooi om met zo'n groep scooters (20) en autootjes (4) weg te rijden in colonne door de Kwakel. Via de Boterdijk naar de brug over de Amstel en dan meteen rechts het Nieuwveens Jaagpad op. Daar merkte ik dat het flink waaide en zat meteen te hannesen met de derde versnelling maar na rustig "roeren" toch gevonden.

Kees Colijn keek me wat vreemd aan maar ach alle begin is moeilijk toch?

De route voerde naar Nieuwveen en over prachtige kleine weggetjes naar Noordeinde, Zevenhoven en diverse andere mooie dorpjes in het groene hart.

Het weer was droog en een beetje fris maar het rijden ging steeds beter. Met een grote smile stond ik op een hoek om de groep te gidsen want ja ik moest natuurlijk ook helpen met het "voor en door mekaar" rij systeem!

Ik stond net rustig te glimmen langs de kant toen er een Heinkel autootje in plaats van rechtdoor te rijden ineens rechtsaf ging.... Ik nog roepen en wijzen maar dat mocht niet baten. Wat bleek later: De voorzitter z'n autootje trok naar rechts en hij ging dus gauw even ruilen voor een scooter om de rit toch nog te kunnen afmaken. Pppfff gelukkig het lag niet aan mij hoorde ik toen we op de parkeerplaats van restaurant de gouden bogen even pauzeerden.

De rit, die ritmeester Richard had uitgezet, bracht ons door onder andere langs Korteraar, Zwammerdam, Nieuwkoop en Woerden en was een genot om te rijden.

In Woerden was het "voor en door mekaar systeem" nog een beetje in de war geraakt maar konden we na een kleine wachttijd weer verder tuffen.

Na de fantastische rit kwamen we weer terug bij Poldersport in de Kwakel waar we hebben genoten van de barbecue en een lekker drankje.

Tijdens m'n rit heb ik af en toe nog even naar boven geknipoogd want ik denk dat Pa met een glimlach van oor tot oor toekeek en zag wat hij waarschijnlijk nooit had verwacht: dat ik toch nog in z'n voetsporen trad en op een scooter mee reed met z'n cluppie!

Volgend jaar ben ik er zeker weer bij (als clublid) en zal ik op m'n "eigen" A2 meerijden. De VH-23-20 gaat weer rijden!

Tot volgend jaar,

Michèl van de Vall

HeinkelHandel

Dit is het advertentieblad van Heinkelclub "De Kwakel". Deze pagina wordt samengesteld door de redactie. Wij adviseren dringend om bij duurdere aankopen altijd een deskundig onderzoek uit te laten voeren.

TE KOOP AANGEBODEN: Nieuwe en gebruikte Heinkel-onderdelen. Ook voor bemiddeling bij koop of verkoop!

Johan Vloedveld Tel. 0541-291784

TE KOOP AANGEBODEN: Bandjes 10 inch Continental of Heidenau (ook tubeless) €41/stuk gratis thuis bezorgd. Koolborstels Bosch/SIBA €15 en €18. Remcilindertjes Kabine €75. Remslangen speciaal voor de Kabine €15,50/stuk (vernieuwen kan geen kwaad)

Gerard Vingerhoed 06-40100228 heinkel@planet.nl

TE KOOP AANGEBODEN: Alles van en voor uw Heinkel. Onderdelen - Reparatie - Onderhoud, In en Verkoop. Transistorontsteking met gebruiksaanwijzing €35,- excl. verzendkosten (€ 3,-)

Léon Bemelmans 043-6041193 leon.bemelmans@planet.nl

TE KOOP AANGEBODEN: nieuwe buddyseatstickers 2 stuks voor € 10,-, doming logo voor royal zijspan € 10,-. p/st.

Ferdy van Haperen fapa@live.nl

TE KOOP AANGEBODEN: Nieuwe draadbomen ad. € 50,-.

Jaap Overwater Tel. 0297-564047.

TE KOOP AANGEBODEN: cilinders en zuigers, koppen en krukassen, versnellingsbakonderdelen, dynastarters. NU of NOOIT en NOG MEER

Cees Vink 071-3011491 of Ben Koppert 0252-519188

Afheinkelen 2020

Het begon allemaal niet zo voorspoedig op diierendag. We hadden besloten om met het autootje te gaan, om een uur elf thuis weggereden onderweg erheen regende het een beetje. En er stond een stevige bries. Tijdens de weg naar De Kwakel reed het autootje niet lekker. Ik had het idee dat ik over de weg heen zwalkte en moest steeds bijsturen om hem netjes op de weg te houden. Half onderweg al een keer gestopt om te kijken of we achter soms een lekke band hadden. Daar kon ik niets aan ontdekken. Hadden we dan zoveel last van de wind? Toch doorgereden naar het startpunt Poldersport waar het al gezellig druk begon te worden. Binnen brandde de kachel en was er koffie. Om 12 uur vertrokken we met Richard als voorrijder en Ton als sluitrijder aan de rit. Met 22 scooters waarvan 1 met zijspan en 4 autootjes gingen we langs de Amstel richting Nieuwveen en via Zevenhoven door naar Ter Aar. Voor ons is dit echt rond de kerk. Er was een goede routebeschrijving aanwezig dus wisten wij welke weggetjes zouden volgen. Het was inmiddels droog en het zag ernaar uit dat het dit ook bleef. Ons autootje bleef maar zwalken en dit zat me niet lekker. Toen we Zevenhoven uitreden en werkelijk Heinkel Home Hoogenboom in zicht hadden hebben we besloten om af te slaan naar huis en hebben het autootje binnen gezet en de scooter gepakt. Deze moest ik eerst wel even klaarmaken, koffer erop en even benzine bijvullen. Annet had ondertussen de helmen en dikkere jassen opgezocht en zo waren we na ongeveer een kwartier weer onderweg. Wat ik net al schreef hadden we een goede routebeschrijving en reden we op voor ons bekende wegen. We hebben wel netjes de route gevolgd via Korteraar naar Zwammerdam en dan door de polder naar Bodegraven. Wij rijden over allemaal bekende wegen maar laten deze normaal over het algemeen links

liggen. Toch is het genieten om over deze smalle wegen door de polder te toeren. Bij Bodegraven had Richard een stop ingelast en daar hebben wij ons weer bij een wat verbaasde groep gevoegd. De rit werd na enige tijd weer hervat en we reden door de polders via Driebruggen naar Woerden, waar we een korte stop hielden op het parkeerterrein bij een supermarkt. Hier werd er chocomel (jammer genoeg koud) en koeken gedeeld. Maar kregen we ook bezoek van een BOA die zich zorgen maakte om de groepsgrootte. Er werd snel besloten om weer op te stappen en verder te rijden. Na een rondje door Woerden via Kamerik en Kanis weer op Woerdense Verlaat aan. Noordse Dorp door en door de polder langs de Groene Jonker naar De Hoef. Dan via Amstelhoek naar Uithoorn en weer terug naar de Kwakel. Ondanks dat het voor ons een rondje rond de kerk was hebben we wel genoten. Het weer had meegezeten, het waaide wel flink maar was de hele tijd droog met zo nu en dan een wat waterig zonnetje.

Wij zijn direct maar even doorgereden naar Nieuwveen om de scooter binnen te zetten en dan met de auto terug te keren. Bij Poldersport was de kachel lekker opgestookt en was het ondanks de niet zo grote groep erg gezellig. Diverse leden gingen op huis aan en bleven niet BBQ'en weer anderen hadden niet meegereden en kwamen juist om te BBQ'en. De BBQ werd klaargezet en de voorzitter deed zijn woordje De rituitzetters voor 2020 die aanwezig waren namen hun (weer leuk bedachte) aardigheidje in ontvangst, waarna we proostten op de club en konden gaan eten. Het was een gezellig samenzijn.

Bij deze wil ik Richard en Ton bedanken voor de mooie rit door de voor ons bekende omgeving. Poldersport voor de weer goede verzorging. Dit was de laatste klubbijeenkomst voor 2020. We hopen van het jaar 2021 weer een mooi en gezellig Heinkeljaar te kunnen maken. De tijd zal het leren.

Groet Ton en Annet Hoogenboom

Sigi's tijd bij Heinkel (deel 1)

Herinneringen van een fabrieksmedewerker.

Groen! Groen is hier de dominerende kleur.

Het stadspark van Stuttgart-Zuffenhausen, het Schützenwiesental, die Schlotwiese en het Birkenwald. Een recreatiegebied met sportvelden, tennisbanen en een zwembad. Hier vermoed je pas op de laatste plaats industriële gebouwen. Degene die echter de straat naar het stadspark omhoog en verder de Hellmuth-Hirth-sstraat afreed tot aan het einde, stond plotseling stond plotseling voor de poort naar de Ernst Heinkel NV!

De verschillende gebouwen staan op zichzelf en zijn omringd door bomen. De fabriek ligt dus in een park. Camouflageredenen zullen tijdens de Tweede Wereldoorlog de reden geweest zijn voor deze manier van bouwen. Destijds was het terrein veel groter, voor de herstart na de oorlog volstond de helft van de toenmalige dependance ruimschoots. Het andere deel was van de firma Mix en Genest telefoontechniek. Op het overige, ongeveer 1 vierkante kilometer tellende stuk grond bevond zich o.a. de administratie / bedrijfsleiding, de complete motoren-bouw afdeling, voertuig ontwikkeling en experimenten, een spuitrij, het onderdelenmagazijn, de klantenservice en een grote kantine. Ook de motorontwikkelingsafdeling inclusief testbank voor vliegtuigen was hier ondergebracht.

Als monteur voor industriële stof- en filtersystemen had ik een oudere collega, die me veel over zijn tijd als vliegtuigbouwer bij Heinkel in Rostock vertelde. Met zijn aanbeveling solliciteerde ik als 20-jarige in Zuffenhausen. Ik werd weliswaar aangenomen, wat betreft de vliegtuigbouw, was ik echter wat te vroeg, zodat ik eerst in een wachtrij terechtkwam. Dat hield in dat ik in de klantenservice werkplaats terechtkwam. Daar was mij chef Meister Boley. Je werd door hem noch met je noch met u, maar altijd alleen met "hij" aangesproken, je moest er een beetje aan wennen. Verder hield ik hem voor een "type kruiper".

De leider van de afdeling klantenservice was destijds Trötschel een kleine Rostocker wiens manier van uitdrukken mij enigszins aan de NS tijd herinnerde. In geen enkel gesprek met mij verzuimde hij mij, omdat ik uit Tuttlingen kwam, provinciaaltje te noemen. Veel frisser en vrolijker en zeker sympathieker kwam zijn plaatsvervanger Dhr. Walter Dittus op mij over.

In het algemeen probeerden de in de fabriek nogal talrijk aanwezige Rostockers met grote muilen de inheemsen achter te stellen, wat ze lang niet altijd lukte.

Nadat je de poort gepasseerd was stond links, dus tegenover de administratie het barakkenvormige gebouw van de klantenservice. De ontvangsthal was door een glazen wand van de werkplaats gescheiden, op die manier konden de wachtende klanten de werkzaamheden aan hun voertuigen volgen. Hier was ook de balie voor de aanneming van reparaties (meneer Pietsch). Deze ruimte was tevens het hoofdkantoor. In de werkplaats waren zeven plaatsen voor de Tourist en een voor de Perle en ook een wasstraat. In de volgende ruimtes waren de motorenreparatie afdeling inclusief de vermogens testbank (Nachtmann) en teststraat (Schimpf) ondergebracht. Daarboven bevonden zich de kantoren van Trötschel, meneer Dittus en de reclameafdeling (meneer Sven Martinson). De ernaast gelegen spuiterij beschikte over een doorloop droogoven voor Tourist en Perle delen.

Ik was voornamelijk aangenomen om beschadigde plaatwerkdelen en frames te repareren, want tot dan werden die altijd door nieuwe vervangen. Ik was dus op de eerste plaats de blikklapper!

Omdat dit soort werkzaamheden niet elke dag voorkwamen, voerde ik ook controles en vervanging van motoronderdelen zoals zuigers, cilinders, cilinderkoppen en dergelijke uit. In een winter heb ik op eigen verzoek ongeveer twee maanden in de motorenbouw gewerkt en veel kunnen leren.

Hier werden niet alleen luchtgekoelde 2- en 4 takt motoren voor de Tourist, Kabine en Perle gebouwd. Een groot gedeelte van de capaciteit was voor de

bouw van "vreemde" motoren zoals de watergekoelde 4-takt 4 cilinder voor de Matador, een voertuig dat op de VW bus lijkt (Vidal en Sohn). Ook watergekoelde 2-takt 2 cilinders voor Tempo en Maico-Champion ontstonden hier. Omdat Maico anders altijd zijn motoren zelf bouwde, was dit een beetje merkwaardig, waarschijnlijk ontbrak de ervaring met waterkoeling.

Ook de Zweedse firma Saab was klant bij Heinkel. Een Saab-Sonnet werd in 1956 maandenlang getest. Hiervoor bouwde men een watergekoelde 3 cilinder 2-taktmotor, totdat de Zweden voor een, waarschijnlijk goedkopere, Fordmotor kozen.

Mijn eigenlijke werk aan de schade Tourist heb ik echter ook erg graag gedaan. Het voertuig uit elkaar halen en een prijsopgave maken, nadat de controle was geweest het blik weer glad kloppen en het frame richten, de onderdelen laten spuiten om daarna de scooter weer op te bouwen, vond ik erg leuk om te doen.

Intussen lukte het mij om een voorraad gerepareerde en gespoten carrosserie delen en frames op te bouwen . Van elke kleur twee setjes! Er was nu geen stress meer als het voertuig direct weer moest worden opgebouwd. De altijd snelle afwerking werkte, oh wonder, zelfs de waardering van Boley.

In samenwerking met de afdeling gereedschapmakers bouwden wij een richtbank voor Tourist frames. Op dit apparaat werd het kromme frame ingespannen en met een groot lasapparaat en richtstangen verhit en geduwd, tot alle meetpunten overeenkwamen met de markeringen. Natuurlijk was niet elk frame te richten. In deze tijd nauwelijks voor te stellen werden de framenummers met hard soldeer weggewerkt, weggeslepen en opnieuw gelakt. Bij het inbouwen als ruil frame werd op deze plaats het nieuwe frame nummer ingeslagen.

Omdat ik tot dan toe veel verbogen frames had verzameld, was er voor mij ook hier genoeg te doen.

Terwijl alle werknemers blauwe overalls droegen, hadden de mensen van de proefritten en de klantenservice groene. Met die kleding mocht je altijd door de poort naar buiten zonder toegangspas.

Die mogelijkheid werd natuurlijk niet alleen gebruikt om proefritten te maken, maar ook werden er zo vele persoonlijke zaken geregeld.

Bijvoorbeeld toen collega Pfitzenmeier in het vooruitzicht van zijn naderend huwelijk een pak moest kopen, echter zichzelf niet in staat achtte om dat zelf te regelen. Dus werd zijn rit naar C&A door twee raadgevers geëscorteerd.

Een andere keer, het was vrijdag namiddag, verzocht mijn collega Kaiser, die in de ziektewet zat, me zijn loonzakje thuis te brengen. Ik had hem nog niet in handen of ik sprong op de eerste de beste scooter om zijn verzoek in te willigen. Dat dit voertuig al door de chef was goedgekeurd had ik voor het gemak maar genegeerd. Met dergelijke voertuigen mochten wij de straat niet meer op. Maar zoals het noodlot toeslaat, kwam in Feuerbach een vrachtwagen met kolen van links en reed door. Ik ging vol op de rem, maar had 1,5 meter meer remweg nodig dan er was. Dus gleed de scooter nog iets onder de vrachtwagen, waarbij het rechter beenschild werd beschadigd. Weliswaar had de ander schuld, echter in mijn situatie kon ik daar geen voordeel uit halen. Nu haastig Jupp het geld gebracht en zo snel mogelijk terug naar de werkplaats.

Nu was er samenwerking nodig! Ik reed direct naar de spuiterij, haalde snel mijn kleine uitdeuk gereedschap en snel was de deuk weg. Nu nog de carrosserie hobbel en de spuiter stond al klaar met het plamuurmes en plamuur en streek het glad. Zijn hulpje stond al met de infrarood lamp klaar. Even later met fijn schuurpapier erover heen en de randen afplakken. Intussen had de spuiter al de benodigde nitro-lak in de beker gegoten, (de droogtijd van kunstharlak was ons niet gegund) en toen spoot de lak al uit het spuitpistool. Direct weer infrarood en tien minuten later stond de 102A1 zo onschuldig erbij zoals daarvoor.

De deur gaat open en natuurlijk is dat Boley! Die komt anders nooit in de spuiterij . Hij kijkt naar de werkplaatskaart die onder de riem van het zadel ligt en merkt direct: "met deze heb ik toch al gereden".

Nu was het niet zo moeilijk meer om mij ervan te verdenken dat ik met de scooter buiten de poort was geweest. Op zijn vraag hoorde hij mijn bliksemsnel voorbereide verhaal, dat ik een stuk gereedschap naar de testafdeling moest brengen en daar op het grind geslipt ben. Het enige dat daaraan waar was, was dat er werkelijk grind lag! Natuurlijk geloofde hij mijn versie niet, waarop ik Charly van de testafdeling als getuige opvoerde. Natuurlijk ging hij onmiddellijk op weg om het waarheidsgehalte te checken. Toen de deur achter hem dichtviel, hing ik al aan de telefoon om Charly op de hoogte te stellen. Weliswaar was de weg naar gebouw 32 lang, maar toch zag Charly hem tijdens ons telefoongesprek al aankomen. Boley was weliswaar snel, maar ik toch de nodige tik sneller!

Alleen omdat deze man door iedereen werd gehaat, lukte zoiets. Anders had ik het helemaal niet geprobeerd.

Wordt vervolgd...

Dat vind ik nou leuk!

Afgelopen week kreeg ik een telefoontje van Kees Colijn.

Hij vroeg hoe het met ons was? Ik antwoordde een beetje verbaasd met: goed hoe zo? Nou het was met de ritten die er nog geweest zijn dit jaar opgevallen dat wij schitterden door afwezigheid en ja misschien waren we wel ziek. Nou met ons gaat het heel goed en de reden dat we dit jaar afstand houden is CORONA.

We zijn vanaf de eerste lockdown behoorlijk veel gaan fietsen op onze racefietsen. lekker met ons tweeën. Ging prima, maar daardoor is onze Hein wat verwaarloosd. Zelfs zo erg dat hij de garage niet uit is geweest. Ook mijden we het groepsgebeuren. Vandaar!! Volgend jaar hopen we dat dit vervelende virus de wereld uit is of in ieder geval onder controle en hopen we weer af en toe van de partij te zijn. Voor nu wensen we jullie allemaal een goede gezondheid, pas op jezelf en wees lief voor elkaar.

Maar die belangstelling voor ons als clublid DAT VIND IK NOU LEUK!!

Met vriendelijke Heinkel Groeten

Aly Veldkamp

Rijd vandaag achter Richard en Sara aan!

Zondagochtend vroeg, 4 oktober. De regen klettert lustig op ons dakraam in de slaapkamer. De hamvraag is: Ga ik vandaag wel of niet de laatste rit rijden? Mariela sowieso niet. Want, durf het bijna niet op te schrijven, het weer is knudde. Tevens de oorzaak van mijn dilemma, nat worden of uitvallen?

Sinds internet een redelijke kijk op de weersvoorspelling geeft, merk ik dat wij ons daardoor voor een deel het weekendleven in laten richten. Soms zeggen we; we trekken ons er niets van aan en zien wel hoe het loopt. Soms ook uit zich dit in 'nee, binnen is genoeg te doen' en verblijven we ergens onder- of tenminste in de buurt van een afdak. Nog iets dat meespeelt, de week ervoor een fijne rit gereden, de behoefte tot scoren is daarmee gezakt.

Komt ie weer om de hoek kijken: het schuldgevoel! Net als vorig jaar hetzelfde liedje. Ja, mooi is dat. De club zorgt er voor dat er een dag iets te doen is op Heinkelgebied en Kees blijft heel treurig en lui 'op z'n nest legge'!

Iemand zet met veel moeite een rit uit en daar wordt geen gebruik van gemaakt door mij. Hoe voel je je dan? Een knagend gevoel komt op. Nog eens kijken op het digitale kaartje dat Nederland een groene kleur geeft met bewegende wit/blauw/rode vlekken daar boven, afhankelijk van de plens-intensiteit. Nu (elf uur) ziet het er redelijk uit. Pak aan, helm op, rijden maar. De scooter stond afgetankt klaar, sleutels waren bij de hand.

Splinternieuwe banden zitten er onder, dus voorzichtig van start gegaan. Het wegdek is kleddernat en glimt mij tegemoet. Na iets van vier kilometer gereden te hebben verschijnt er een lichtblauwe Kabine in mijn spiegel. Dat is wel vaker gebeurd tijdens een rit, maar die lichtblauwe komt doorgaans niet uit de westerse hoek. Hé! Willem en Martine! Waar is jullie rode auto? Ze leggen het uit terwijl we voor een rood licht bij een geopende brug staan te wachten.

Samen rijden we naar De Kwakel. Bij Poldersport het hobbel-de-bobbel-terrein op, proberend tussen de plassen door te rijden, wat bijna niet mogelijk is. Alles spettert onder de modder. Hier zouden de relatief kleine Heinkelwielmpjes geholpen zijn met een polsstok. De entree is hier dus net als de naam van het bedrijf. Heel toepasselijk!

10 minuten voor twaalf gauw naar binnen voor inschrijving. Ze wisten al van onze late komst want Martine had gebeld. Ook zij waren ternauwernood op tijd na een wissel van autootje. Hun rode gaf het ineens zonder duidelijke reden op. Snel, snel naar huis en een lichtblauwe Trojan nam die plaats in. Makkelijk als je wat achter de hand hebt aan voertuigen.

Een warm welkom ontvangen wij, daar voor de deur bij Poldersport. Kees Tulp staat er belangeloos om ons straks uit te zwaaien. Zijn scooter mag de deur uit zijn, zijn hart is vol van HKDK. Ben je alleen, bescheiden Kees? Nee, kijk maar achterom. Daar staat Marry braaf te wachten. Kijk, oprichter Rinus komt aangelopen. Zijn lijf is weer in orde, aan zijn mond heeft hij gelukkig nooit wat gemankeerd. Leuke praat om om te kunnen lachen, heeft Rinus snel verspreid. Hé, Jan Samsom is er! Goed om hem te zien. Jan had een wat mindere periode dit jaar en daar zal je hem verder niet over horen want hij maakt het nu goed. Snel een Haags bakkie naar binnen werken en we vertrekken achter ritmeester Richard aan. Zijn oudste dochter Sara zit bij hem achterop en ze draagt een oranje hes. Ton v.d. Vall is vandaag sluitrijder en verplaatst zich per zijspancombi. Zoon Mark zit in het bakkie. Ton's broer Michel, onlangs in het bezit gekomen van een rijbewijs A, rijdt om praktische redenen op een scooter van zijn broer. Zijn eigen scooter, de 103 A2 van wijlen Ton Sr. , wordt volgend jaar weer in de vaart genomen. Verder aan de start gekomen: twee Noord-Hollandse mannen van boven Amsterdam die hun Heinkel een jaarlijks ritje gunnen. Medisch Centrum ZuidOost staat te popelen

voor vertrek. Ik bedoel te zeggen; Cuyken's duo Ad Arts en Theo Arts staan klaar voor hun innige deelname. En het trio André, Jaap en Arie als streekrijders.

Mag ik dan nu een moment mopperen? Niet omdat het zin heeft.... maar toch. Om mij heen allerlei mensen uit verschillende windstreken. Grote vraag die rijst; waar zijn al De Kwakelaars dit jaar??? Op een uitzondering na, komen deelnemers allemaal ergens anders vandaan. Zo krijg ik het idee dat de Kwakelse ziel uit de vereniging weglekt, maar dat kan aan mij liggen.

Genoeg geklaagd, tijd om te rijden. Het ziet er redelijk uit boven onze hoofden. Beetje bewolking en een redelijke hoeveelheid zonneschijn, daar moeten we het mee gaan doen. Met de Zeldenthuisjes voorop gaat de toer beginnen. Helemaal achteraan de stoet eenzame Harry met op de trekhaak van zijn bus de klubambulance. De wind waait lekker. We rijden door de polder en het zicht is wijds. Weids mag ook. Veel lappen grond met groen gras worden gepasseerd, onder een 'Hollandsche lucht' die schilders en fotografen zo mooi weten vast te leggen. Er loopt regelmatig wat vee op de groene ondergrond. Vind dat zelf rustgevend om te aanschouwen. Veelal loopt er een water langs de weg. Of een rij bomen. Met deze stevige wind is het oppassen om niet met zoiets in aanraking te komen. Vrij kort na vertrek rijden we over een hele lange, kaarsrechte weg met aan weerskanten vlakke landerijen. De wind heeft hier vrij spel en maakt het dat wij zelfs hier flink aan het sturen zijn om de Heinkel in de goede koers te houden. Diezelfde wind die ons kleine motortje helpt of tegenwerkt. Voor de wind is een streepje gas in zijn vier voldoende om de opgedragen snelheid erin te houden. Ferme wind tegen en het verhaal is totaal andersom. Enige keren wordt de derde versnelling gebruikt om het toerental niet te ver te moeten laten zakken. Wind in de zij en je bent constant aan het surfen. Een enkele keer passeren wij een zijweg. Vandaag lijkt de weg zowat helemaal voor ons te zijn. Ligt iedereen nog in bed of blijft tenminste binnen? De rit verloopt

voorspoedig en de kilometers vliegen voorbij. De eerste pauze komt er aan, na een goed uur. We staan op het parkeerterrein bij Bodegraven tussen de restaurants De Koperen Bogen en de tijdelijk gesloten La Place in. Broodje naar binnen schuiven, kopje koffie voor wie dat zelf bij zich heeft. En kletsen. Hé, wat ligt daar op een treeplank? Het lijkt wel Drents zand. Meerdere scooter hebben het gelige zand aan zich zitten. Zouden zij het imponerende ritje van Freerk achter de kiezen hebben? Trouwens, knap om in redelijk westelijk gelegen gebied een verkeerslichtarme route te kunnen vinden. Ben benieuwd of we een keer iets op de rittenkalender aangeboden krijgen om in het zuidelijkste zuiden van ons land te mogen rijden. 2021 al? Opvallend veel lelijke eendjes in het landschap. Ja, echt waar. Talrijke jonge- en volwassen zwanen zien lopen of zwemmen. Help je ze een keer veilig over te steken, omdat ze al eigenwijs de weg opgelopen waren, worden ze boos op je. Nou ja!

Waterrijk gebied bij Aarlanderveen. De weg is aan weerskanten volledig omgeven door water en lijkt daardoor zo smal, dat wanneer je je scooter dwars opzet, de banden nat zullen worden. Wat is het

mooi hier. Aan de zijkant een molen, een paar koeien of een kerkhof. Hier lig je echt op je dooie akkertje. Wat een rust straalt het uit.

Na Bodegraven komen we door Zwammerdam. In het centrum historisch verantwoorde huisjes en de typisch Nederlandse klokgevel, halsgevel en trapgevel komen hier aan bod. Verder een stokoude ophaalbrug en een prachtige kerk. Wikipedia meldt een inwoneraantal van 1850 personen in 2020. Een echt dorps karakter, niet alleen aan de buitenkant dus.

Een tweede stop is gepland in Woerden. Waar? Haha, dat was even een raadsel.

Ik rij door een straat op zoek naar een 'voorendorelkaaraanwijzer' ergens op een hoek, met achter mij aan een heel gevolg en dit keer ontstaat verwarring. Doodlopende zijstraten worden gepasseerd. Daar hoeft dan niemand te staan. Waar is de volgende aanwijzer? Jan en alleman volgt mij braaf. Gerard stapt uit het door Suus bestuurde autootje met de routeaanwijzing in zijn hand. Mmmm, ergens bij de Lidl in Woerden moet het zijn. Een vriendelijk echtpaar wijst ons de makkelijkste weg naar die parkeerplaats. Bij het naderen ervan zien we Richard zwaaien. Hierheen, hierheen. Hier is het. Tsja, als er niemand staat om de weg te wijzen....

De klub trakteert appelkoek en blikjes Chocomel. Als we hier net een beetje op gang zijn komt de bedrijfsleidster van de Lidl. Samenscholing? Of we vriendelijk willen vertrekken? Richard legt het uit. We mogen de koek opeten en dan vertrekken. Ze legt ons uit, HKDK staat daar niet ongewenst maar een feestje is zo georganiseerd als buitenstanders daar op afkomen en dan is het hek van de dam. Oké, dóór met die 4 takt onder de billen. De weersomstandigheden zijn ons goed gezind. De wind heeft de buien naar een stuk verderop gedreven. Droog is toch belangrijker dan wat gewaai om je heen. Het rijden gaat vlot. We mogen door het centrum van Woerden heen en rijden een rondje om door het oude gedeelte waar Kasteel Woerden te zien is. Ik schrijf 'we' maar dat geldt niet voor allemaal. Wederom

een storing in het routesysteem, want het vergt enige tijd en moeite om de groep weer als groep bij elkaar te krijgen na het opnieuw missen van een aanwijzende.

Uiteindelijk lukt dat en op een prima tempo komen we langs meer mooie plekken van het Groene Hart. Kamerik, nog zo'n plaats waar het prachtig is om flink rond te kijken. Evenals Zwammerdam oude sfeervolle gevels en een verzorgde indruk makend. Ze hebben een joekel van een kerk aan de rand van het dorp. Naar mijn mening zijn we hier te snel voorbij gereden om het met de aandachtig te kunnen bekijken die het verdient. Zo zachtjes aan komen wij toch steeds meer richting de terugweg. Tegemoet rijden ons klassieke rallywagens, daar zitten een paar pareltjes tussen. Duim omhoog voor de stijlvolle Engelse lekbak en de Italiaanse Topolino. Een paar dijken afrijden, hier en daar een dorp door en we zijn terug bij Poldersport. Bijna 30 personen blijven om te eten. Een paar mensen gaan meteen naar huis en voor het eten worden mensen aangevuld die de rit om diverse redenen niet hebben gereden o.a. een prettig stel uit De Meern. Inderdaad, nu toch wat meer Kwakelaars aanwezig. Rinus zijn kinderen met aanhang en vrienden zijn een pleister op de wond. Kees met de snor en zijn Coby zijn ook van de partij. Een kleine groep kan reuze gezellig zijn, het is wat makkelijker iedereen even kort te spreken.

De locatie aan de Boterdijk is niet echt steriel te noemen. Het voor en door elkaar gaat bijna allemaal binnen de 1.5 meter, net als het beetpakken van de tangen voor het vlees. Ik hoop voor iedereen dat de klub voor ene keer accepteerde dat de maatregelen van de regering terzijde zijn geschoven, dat niemand er ziek van is geworden. Je weet gewoon niet hoe het uit kan pakken. De katten van Poldersport worden verwend. Het is vandaag dierendag en op de radio is gevraagd deze dag geen vlees te eten. De hele week zelf geen

vlees op dus de boel omgekeerd en genoten van wat lapjes. Natuurlijk samen met de katten die de kunst verstaan om heel dichtbij te komen, het vlees uit je mond te kijken maar het nèt niet van je bord pikken. Op die manier mogen deze twee katten hun dierendag met een aantal extraatjes vieren.

Ton de voorzitter houdt zijn toespraak aan het einde van het ingekorte seizoen, de rituitzetters krijgen een kunstig bedrukte tas als

dank voor hun enorme bijdrage. Buiten is het inmiddels tegen schemeren aan als de Heinkels van Carole en mij worden gestart. Zeer tevreden over een raar, vreemd of eigenaardig verlopen Heinkeljaar, rijden we richting huis.

Groeten van Kees Colijn

Sluitingsdatum kopij is 2 december 2020

redactie@heinkelklubdekwakel.nl / Seipgensstraat 50, 6164 HR Geleen